

1913 3. Beh. af Lovf. om midl. Fastsf. af Lønn. m. m. til Hærens Underkorp. og Menige. 1914

Antagelse mulig kan berede Loven en noget blidere Skjæbne, saaledes at der kunde foreligge et andet Forhandlingsemne end det, som jeg tror, aldeles uindtagelige, nemlig de Hærrers.

D. Christensen: Læberne forandre sig. Dette er Noget, som man kjender, men det kan undertiden vise sig saa brat og saa stærkt, at man neppe skalde tro, at det var virkelig; thi i 1869 blev der sagt her i Salen af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds (Bosjen) til en af vore Miniistre: „Sa, Miniistre have vi dog for Noget, det tror jeg vi alle ere enige om“. Det var den Mening, der gik igjennem denne Udtalelse, at Miniistrene og den særlige Minister forstod, at det er deres Dpgave virkelig at tage deres Parti i en Sag, at være enten for eller imod. Saaledes saae han paa Miniistrene. Nu have vi siden est. r bragt i Erfaring, hvad jeg ikke kan Andet end beklage, naar der skal komme Noget ud af Miniistrenes Grunde, at dette ikke er sket. Det skete som bekjendt under den foregaaende Finantsminister; han brugte det Udtryk her i Salen: Jeg lader det passere, og paa andet Sted lod han det ogsaa passere, men ikke saaledes, at han støttede det, og dette førte til, at det ikke blev til Noget. Nu lader det til under denne Sags Behandling, at den høie Regjerings Medlemmer stille sig paa samme Standpunkt, og jeg kan ikke se rettere, end at dette er i højeste Grad beklageligt. Jeg tror, at det vil være den Løstestang, som, hvis den bliver brugt paa den gamle Maade, vil være den mest heldige, at Miniisteriet ikke saaledes lader en Ting passere. Jeg finder, at dette vil være det Heldigste, og derfor vil jeg opfordre Regjeringen og særlig den ærede Minister til idag at udtale sig klart, saa vide vi dog, hvad vi have at rette os efter.

Krigsministeren: Jeg skal kun udtale, som jeg gjorde før, at jeg ikke kan modtage det Ændringsforslag, som er stillet om Forlængelsen til 1876.

Lhonsen: Det er kun nogle ganske faa Ord, som jeg her skal tillade mig at udtale, idet jeg har en Fornemmelse af, at denne Forhandling i Længde og Bredde ikke staar i Forhold til selve Sagen, som den dreier sig om. Alle ere enige om det Punkt, at man ønsker, at den Menige skal faae en forhøjet Lønning, Alle ere enige om, at han skal faae en forhøjet Lønning af en bestemt Størrelse, Alle ere enige om, at dette Til-

læg skal blive givet fra den 1ste Januar og Alle ere enige om at ønske, at det Tillæg, som gives fra 1ste Januar, fremdeles beholdes. Da nu Alle herom synes enige, skalde man jo forudsætte, at den øvrige Del af Sagens Behandling ikke skalde kunne støde paa særdeles store Vanstelighe-der. Naar jeg nu imidlertid ved min Afstemning er nødsaget til at vælge mellem de forskellige Forslag, som foreligge, saa ønsker jeg, navnlig da der ved tidligere Leiligheder har af andre ærede Medlemmer været lagt en anden Motivering ind i den Afstemning, der har fundet Sted, end den Paagjældende selv har lagt, med et Par Ord at motivere, hvorledes jeg agter at stemme i denne Sag. Det er for mig herved kun det ene Afgjørende, at jeg stræber efter et praktisk Udbytte, og det er det, at Soldaterne virkelig faae Tillæget. Nu har jeg i mange Aar havt den Ære at kjende den høitærede Krigsminister saa meget, at jeg tør sige om ham, at jeg veed, at, om der end blandt dem, mine Hærrer, er mange og varme Talsmand for Soldaterne, findes der dog ikke i denne Sal nogen varmere Talsmand for Soldaten, end den høitærede Krigsminister. Jeg er derfor saa overbevist om, at naar han har stillet de Forslag, som han har gjort, naar han stillet dem netop paa denne Maade, han har gjort, saa at han derved har maattet gøre, hvad man kun nødvendig gjør, nemlig at opstille et Ændringsforslag, som er forkastet i Thinget med stor Majoritet, saa har han gjort det, fordi han ved at overvie alle de Omstændigheder, som ved denne Sag kunde komme i Betragtning, har troet, at han paa den Maade lettest kunde naae det praktiske Resultat, at Soldaterne fik Tillæget. En Ministers Stilling turde jo være noget anderledes end de ærede Medlemmers. For ham er der jo det Særegne, at han maa erindre, at, naar Sagen gaar ud af Folkethinget, saa er det ikke Folkethinget, men Ministeren, der skal bringe den videre, og jeg er derfor overbevist om, at den høitærede Krigsminister netop har stillet sine Forslag med det for Æie, at han ønskede ad den sikreste og bedste Vej at faae Sagen endelig fremmet. Da jeg nu af ganske Hjerte ønsker denne Sag ordnet, tror jeg for mit Bedkommende at gaa en sikker Vej, naar jeg stemmer paa en saadan Maade, at Udsaldet kan komme frem ved Enighed mellem Ministeren og Thinget, thi skal Sagen videre fremmes, saa maa det jo gaa lettere, naar to — nemlig Folkethinget og Krigsministeren — ere enige om den, end naar Folkethinget staar